

Közel 35 év után, most újította meg a Linn cég a presztizs-lemezjátszónak számító LP12-t . Ez a nagyszerű fejlesztés („Szuper Evolúció” - SE), mely a legegyszerűbb mindmáig, mely eddig valaha volt, mégis egy megnyerő megjelenéssel párosult a gyakorlatunkban.

Minden marketinges úgy vélné, hogy ez a termék szinte eladhatatlan. Vagy azt gondolnánk, hogy egy hetvenes évek eleji Opel Kadettet –akár a legigényesebb belsővel is- ma az emberek elé lehetne tenni? Még egy Niveás doboz is másképp néz ki ma mint 35 éve.

Mégis, a Linn, ez a skót gyártó, a legendás LP12-t, amivel 1972-ben a cég nevét megalapozták és aminél jobban semmilyen más termékük sem nőtt össze a cég hírével, most az új kiadásnál – külső nézetre - a legkisebb apróságig változatlanul hagyta. És miközben más alkotók a készülékeiket pazar módon, akrilból és krómból rakják össze, az LP12 megmaradt az egyszerű szépség ideáljának.

Időálló, annyi bizonyos, hiszen évtizedeken keresztül mindenek dacára a Linn bő 110.000 LP12-t értékesített világszerte egy olyan készülékből, amelynek az aktuális verziója is - gyári felszereltséggel- megközelíti egy mai VW Golf árát/értékét.

Ezek ismeretében kapta meg szerkesztőségünk az LP12SE-t. A csúcs-futómű maga kereken 5300 eurót tesz ki, a teljesen új „Ekos SE” hangkar 4950 euróba kerül, az átdolgozott „Trampolin” alaplap pedig 230 euró. Az ezekből összeálló LP12SE („Super Evolution”) tehát ily módon cca. 10.000 eurós áron szerepel az árlistában. Ehhez választható még az „Aktiva” nevű MC-pickup (mozgótekerces-hangszedő) 2975 euróért, ahogyan a fantasztikusan precíz „Lingo”-tápegység 1460 euróval teszi pénztárcánkat könnyebbé.

Az értékesítésben ez nem okozott gondot az „Analog Ikon” éppen, hogy a fogyasztásra való felszólítást jelentette.

„Soha sem állítottuk, hogy az LP12 a világ legjobb lemezjátszója lenne.”, mondta Uli Michalik –a helyi Linn-től - hamiskásan. Meglehet, hogy így van, de az elérhetetlenségnek az igénye, annak magától értetődése, hogy ez sokára érhető el, folyton ott lebegett a mellézköngékben és nem adott választ a hasonló vélekedésekre.

Meghatott és lelkes hallgatók levelei sürgetik, hogy az LP12-t hozzáértő emberek tovább-finomítsák, valamint sokan elismerték, hogy életük legjobb vétele ez volt. Hatalmas ezen fanatikus közösségeknek az érzelmi kötődése lemezjátszójukhoz. Rögeszme ez, vagy a valóság? Tény, hogy az LP12 mítosza ellentétben áll egyszerű megjelenésével. De vajon nem így van ez egy Leica M3 fényképezőgépnél is?

A legfontosabb változtatás a hajtóművön, hogy az új SE modellnél az alvázat („Keel”) egyetlen alumínium tömbből forgácsolták ki, amelyet -ugyanúgy ahogy korábban- három spirálrugón helyeztek el, így a lemeztányért és a hangkart elválasztották a készülékháztól és a szinkronmotortól. Ez rendkívüli stabilitást és rezonanciamentességet szolgáltat, ugyanakkor a tömege és a súly-pontja tizedgramm illetve fok pontossággal megegyezik az előző acél verzióéval. Alapkiépítésben a futómű 2285 Euro.

Ennél a verziónál a lemeztányér, a hozzáerősített -MDF-ből készült- hangkar alap és a lemezkar rögzítő bilincse egy háromrészes egység alkot, a „Keel”-ben ezek egy darabban

vannak egyesítve. Régebbi LP12-sek tulajdonosai felszerelhetik készülékeiket a „Keel”-lel, amely önmagában 3150 Euroba kerül a Linn dealereknél..

De most végre hagyjuk a galád anyagiakat, inkább állítsuk fel a lemezjátszót, hogy felfedezzük a benne rejlő részleteket. Mi ezt Alexander Wabbellal együtt tettük, aki értékesítési menedzser a Linn németországi részlegénél és ugyanolyan megszállott. Ő szereti az LP12-t és sohasem volt CD- lejátszója. Még a Linntől sem!

A teszt üzemzavarral kezdődött, ugyanis a „mi LP12-esünk” Glasgowban maradt. Wabbel ezért összerakta saját forgalmazói bemutató készülékét. Ez azonban a hideg autóból került ki. Sebaj, mert az Ekos SE-karoknak egyenletes hőmérsékleti együtthatójuk van. Akár hideg van, akár meleg, mindegy. Egy mikron alatt kell legyen a túréshatár.

Ennél többet az ember nem tehet, kommentálja Michalik, tele dühvel; vesződik az ember az összeillesztéssel, azaz a részegységek legügyesebb kombinációjával.

Az egyetlen elem volt finoman, tisztán elcsomagolva: a leszerelt kar. Ez nem volna szükséges, így Wabbel, de ő mindig biztosra megy. Begyakorolt fogással illeszti fel az Ekos SE-t, - amelynek szára tömegeloszlási okokból nemesacél és sárgaréz ötvözetéből áll - a csatlakozó peremhez és könnyedén meghúzza az oldalsó rögzítőcsavarokat. Ez a jóldefiniált csatlakozás miatt van, a csatlakozóperemen ferdén keresztülható optimális erőhatás érdekében.

Néhány perccel később előttünk állt a lemezjátszó, telifa ráámájával. Most Wabbel leeresztette a beépített Akiva hangszedőt az álló lemezre, feltekeri a hangerőt az előerősítőn és fölülről gyengéden megérinti a tányér tengelyét. A lemeztányér szemre pontosan forog.

De Wabbel ezzel még nem elégedett, mivel egyrészt a hangfal mélysugárzója a gerjesztett infrahangoktól rezeg, másrészt egy halk fémes zaj hallatszik.

„Ez egy rugó, ami ütődik”, és Wabbel máris hozza a speciális beállítóasztalát, szétszedi a „Trampolint” és így alulról finoman be tudja állítani a lemeztányért. Gyorsan megtalálja a könnyű imbolygás okát és kiegyenlíti. Most már a forgó lemeztányérnál semmit sem hallunk a hangsugárzókból, és – minő csoda – a mélysugárzó is nyugton marad. Így kell ennek lennie. Föltehetjük az első hanglemezt. A tisztesség úgy kívánja, hogy Earl Klugh's „Finger Paintings”-e kerül fel.

A gitárhúroknak ragyogniuk kell és a gitár teste nem szabad, hogy túl karcsú legyen. Wabbel néhány másodperc múlva megszakítja az előadást és a kart hol egy kicsit magasabbra, illetve lejjebb helyezi. Ha túl magasra van, akkor a hangzás vékonyodik, ha túl mélyen, akkor az alaphangzás dűnnyögössé és nehézkesé válik. Hamar megtalálja azt a pontot, ahol a paraméterek optimális arányba kerülnek egymással. Most már valóban megy a dolog, de mégis megáll, a magas hangok kissé „faragottnak” hangzanak. Wabbel még utánhúzza a hangkar csavarjain. Hirtelen eltűnik a világos fátyol, pontosan definiált lesz a hangzás.

Még egy tipp az LP12-t ismerőknek: vegyenek egy „Pronto Classic bútorápolót”, fújjanak kevés habot egy kendőre és a hajtószíjat néhányszor könnyedén törölgék át. Az eredmény azonnal hallható: több nyugalmat és egyenletességet kapunk.

„Pompásan működik, nem?”

Rendben. De fontos, hogy a termék „Classic” legyen, egyéb szer vagy adalék nélkül.

Azért, hogy a lemezjátszó összeszerelése a vevőknél ugyanolyan zökkenőmentesen és hozzáértően menjen, ahogy az nálunk történt, a Linn kiképezi a saját kereskedőit LP12 szakértőkké, mert ezeknek a lemezjátszóknak sokáig hallgathatóknak kell lenniük.

Az ellenállás felesleges, hiszen a csábítóerő, amely három évtizeden át uralkodott, a folyamatos javítások által megvalósított analóg-álmom, az „SE” miatt erősebb mint valaha.

Ha Ön nem akar kimaradni, semmiképpen se hagyja ki. Ha mégis így tesz, fogadni lehet rá, hogy a legrövidebb időn belül kétségek gyötrik Önt, vajon tényleg a legjobb lemezjátszó van-e otthon a polcon. És ez független attól, hogy milyen modellről van szó. A hangzások, amelyet az LP12 előállít, tökéletes megoldásnak tűnik.

Vannak lemezjátszók, amelyek különösen telten, dinamikusán, nyitottan, tisztán, vagy ki tudja hogy szólnak. A skótoknak aligha kell bármilyen irányzatot mutatni. És mondjuk ki elfogultan: nem sokat teketóriáztak. Ki gondolná, aki ezt a lemezjátszót hallgatja, hogy egy lemeztányér ne tudna valódi, lényegi basszust létrehozni.

Ezáltal a „konzerv-jelleg” a háttérbe szorul, az ember azt hallja ami a lemezen van. Olyan mint egy film. Egyszer csak létrejön egy távoli történésnek élő, önmagában csillogó és lélegző képmása, amely egyben kimondhatatlanul megszólít és magába vonz. Úgy, mint egy élesen szűrő és extrém módon differenciált fénykép – a határ a valóság és a fikció között majdnem felemelni képes. Az LP12 a muzsikába helyez bennünket és követét egész közel hozza hozzánk. Ez nem mesterkélten és megkonstruálva működik, ellenben autentikus és hihető.

Ahogy csak kevés High End eszköznél, úgy ennél a lemezjátszónál igaz, hogy magát a háttérbe helyezi, felejthetővé teszi. Mindig praktikusán működik, és már rögtön megjelenik az LP12 trükkjeinek egyike, a zenében magában elrejtve, mint annak legnemesebb feladata és legnagyobb erénye.

Ennél fogva megadja azt a lehetőséget, hogy sztoikus nyugalmat összekapcsolja a fürge ábrázolással és lejátszással továbbá példátlan ritmikus ösztönnel rendelkezik. Ennél jobb időzítést, mint amivel az LP12 rendelkezik eddig még nem hallottam. Semmi hanyagság vagy éles ellenfordulat, minden könnyedén gördül, lazán és mégis kimerően. Mindez olyan egyszerűnek és mégis megnyerőnek tűnik.